

PLEITNOTA HOGER BEROEP

inzake

Seif Al Dine El Mouhajer, appellant, gem. mr. M. Bijkerk
tegen

Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (hierna: 'SZW'), verweerder, gem. mr. H.B. Nijeboer

Appellant doet zeggen:

Moeten we het huidige wetstatelijke systeem laten prevaleren of de morele kwestie?

1. Er is veel voor te zeggen om het wetstatelijk systeem te laten prevaleren. Dan hoeven we de *onzekere* morele kwestie, met zijn gevaarlijke religieuze en psychologische achtergrond, niet te beoordelen. Het is dan eenvoudig. De Staat en het Gerecht moeten geldige geschreven rechtsregels consequent en juist toepassen. Klaar.

Als we dat doen, dan geldt het volgende. Deze zaak betreft een TWV-aanvraag en gaat niet over mensenrechten. Dat het fenomeen TWV op zich een schending is van ieders vrij recht op arbeid, is een feit. Maar daar stappen we *met* de wetgever dan maar overheen. De aanvraag is voor een TWV. Meer niet. De aanvraag voldoet aan de wet, dus moet worden toegewezen. Eventuele mensenrechten-kwesties moeten worden beoordeeld bij de VB-aanvraag.

Als we het puur zo doen, is deze zaak daarmee gesloten.

2. Wij zijn echter van mening, dat ook de wetgever en de uitvoerende overheid zo niet horen te redeneren. Zo redeneren is 'waarde-loos', d.w.z. zonder waarden. Wij staan niet uitsluitend wetstatelijkheid voor, maar rechtsstatelijkheid. *Alle* overheidsorganen zijn in al hun beslissingen gebonden aan het Recht, *op zijn minst* zoals geformuleerd in de enige, zij het gebrekkige, rechtsstandaard die we hebben, t.w. de mensenrechten-verdragen.

Er is voor wetgever en bestuur geen rechtsvrije ruimte. Ook niet jegens vreemdelingen.

3. Maar bovenal is er geen rechtsvrije ruimte voor het Gerecht. Waarom bovenal? Omdat er geen ander orgaan is dat het laatste woord heeft. De Grondwet heeft het Gerecht het laatste woord gegeven. Voor mensenrechten is dat vastgelegd in de artt. 93 en 94 en voor het ongeschreven Recht in art. 9 WarBES. Het Gerecht is niet alleen *bevoegd* het laatste woord uit te spreken, het is hiertoe *verplicht*. H.R. president Feteris noemt dit de *natuurlijke taak* van het Gerecht.

Mijn persoonlijke opvatting is dat het Gerecht deze natuurlijke taak niet alleen *passief* moet uitvoeren, d.w.z. uitsluitend rechtsoordelen uitspreken in voorgelegde rechtszaken. Neen, het Gerecht dient hierin *pro-actief* te zijn ter voorkoming dat het bestuur de verkeerder kant op gaat, zoals in de Perea-zaak. Het Gerecht dient zich diep af te vragen wat Recht is en waarheen dat leidt. En middels wijze oordelen, ook *ongevraagd*, sturing te geven aan de gemeenschap.

Waarom? Wel, de politiek kan het niet en rechtelijke sturing is dan beter dan volksrebellie.

De morele kwestie

4. Als het Hof de wetstatelijke weg kiest, dan is alles wat hierna gezegd wordt overbodig. De vordering wordt toegewezen, want de aanvraag voldoet aan alle wettelijke vereisten. Maar wij vertrouwen erop dat het Hof dat niet zal doen, omdat wetstatelijkheid niet voldoende is. Rechtspraak moet ook overeenstemmen met mensenrechten en met het Recht.

Dat betekent dat de morele kwestie dus *wel* aan de orde moet worden gesteld. Maar dan moeten we wel kijken naar de hele morele kwestie, niet alleen maar het aspect 'bigamie'.

5. In deze zaak spelen een aantal mensenrechten een rol, alsmede een aantal rechtsbeginselen. Wij gaan er nu even vanuit dat de gezinssituatie van aanvrager Seif, zijn echtgenote en de moeder van zijn kinderen (mv. Kamah) in de praktijk neerkomt op 'bigamie'. *Formeel* gezien is het dat niet, maar *materieel* gezien, kan men dat wel zo zien. En SZW ziet het ook zo.

Mensenrechten

A. Aan Seif, echtgenote en mv. Kamah komt **vrijheid van godsdienst** toe (art. 9 EVRM). Zij mogen op grond hiervan zowel in het openbaar als in privé hun godsdienst belijden, ook door de *praktische toepassing* ervan. Zij belijden de Islam. Conform hun eigen religie is hun samenlevingsvorm, moreel gezien, volstrekt in orde. Er is hier dus sprake van het praktisch belijden van wat conform hun eigen godsdienst toegestaan is. Zij zijn dus in beginsel vrij dat te doen.

Deze vrijheid mag **bij wet** wel worden beperkt o.a. voor de bescherming van de zedelijkheid. De andere beschermingsgronden spelen *in casu* niet. Voor zover wij weten, wordt hun samenlevingsvorm bij wet niet verboden of beperkt. Echtbreuk is in BES niet langer een strafbaar feit. Ook art. 5.12 BtuBES verbiedt hun samenlevingsvorm niet. Daarin staat alleen maar dat een VB slechts aan één echtgenoot wordt verstrekt. Ten eerste, gaat het hier niet om een VB maar om een TWV. Bovendien kan art. 5.12 BtuBEs niet worden toegepast wegens strijd met art. 9 EVRM.

B. Voorts is art. 8 EVRM van toepassing, d.w.z. het recht op privacy in gezinsleven en zijn 'home' dat ook als 'samenlevingsvorm' kan worden vertaald. Men mag thuis in gezinsverband wonen zoals men wil. Wat de beschermingsgronden betreft, komt misschien alleen weer de 'zedelijkheid' in aanmerking. Ook hier is het echter niet terecht alleen de *formele* kan te bezien. Wij moeten ook naar de materiële kant kijken. Materieel gezien, is er geen verschil tussen de onderhavige samenlevingsvorm en de veel voorkomende figuur van mannen en vrouwen die kinderen hebben bij c.q. van verschillende mannen en vrouwen. Geen goede zaak, maar de overheid corrigeert dit niet, ook jegens vreemdelingen niet. Waarom dan wel in dit geval?

C. Art. 1, 12de Prot. EVRM speelt hier ook nog een rol. Als lokale burgers een samenlevingsvorm zouden opzetten zoals in deze zaak aan de orde is, dan zouden zij gewoon met rust gelaten worden, mits de kinderen maar goed verzorgd worden. Welke grond heeft SZW dan om jegens vreemdelingen of alleen jegens vreemdeling-Moslams anders te handelen? Voorts moet wat er in deze casus is gebeurd worden gekwalificeerd als een 'vernederende behandeling', hetgeen verboden in art. 3 EVRM.

Rechtvaardigingsgrond

6. Nogmaals vragen wij de aandacht voor de rechtvaardigingsgrond die appellant, zijn wettige echtgenoot en mv. Kamah ertoe hebben gebracht om de onderhavige samenlevingsvorm op te zetten. Die rechtvaardiging was het feit dat appellant en zijn wettige echtgenote graag kinderen wilden krijgen, maar zijn echtgenote dat helaas niet kon. Het streven naar geluk wordt in de Amerikaanse '*Declaration of Independence*' beschreven als een 'onvervreemdbaar recht'. Een kinderwens in vervulling doen gaan is ongetwijfeld de uitoefening van dit onvervreembare recht. Alle drie zochten geluk en zij hebben dat geluk ook gevonden in hun drie kinderen.

Er was dus een hele legitieme en *menselijke* reden om te handelen zoals zij hebben gedaan. Als men meent dat dit toch moreel gezien niet helemaal in orde is, dan is er dus *wel* een goede *rechtvaardiging* voor. Dit temeer, omdat de feitelijke situatie niemand kwaad doet. Men zou kunnen zeggen dat de materiële wederrechtelijkheid door de rechtvaardiging ontbreekt.

Als men vreest voor een precedent, dan kan men het vonnis dusdanig formuleren dat deze samenlevingsvorm alleen getolereerd kan worden in een situatie als de onderhavige, t.w. wanneer er een valide rechtvaardigingsgrond voor is. Als het Hof hierover eerst medisch bewijs wil zien, dan is appellant bereid dit alsnog na te leveren.

Evenredigheidsbeginsel en tolerantiebeginsel

7. Thans iets over het ongeschreven Recht.

Het is eenvoudig in te zien dat de afwijzing van de TWV-aanvraag een onevenredig nadeel oplevert voor appellant, zijn echtgenote en mv. Kamah in vergelijking met het 'algemeen belang'. De afwijzing leidt immers tot afwijzing van de VB-aanvraag voor mv. Kamah. Dat betekent dat ofwel mv. Kamah alleen moet terugkeren naar Libanon en haar kinderen moet achterlaten bij de vader. Of de kinderen gaan mee en zullen zonder vader moeten opgroeien. Dit mag men de kinderen *rechtens* niet aandoen. Het is dan ook in strijd met art. 3 IVRK dat via art. 8 EVRM doorwerkt in ons recht. H.R. jurisprudentie heeft bevestigd dat bij *alle* maatregelen het belang van het kind voorop moet staan en dat men de kinderen niet de dupe mag laten worden van de fouten van de ouders. SZW heeft niet gesteld welk gemeenschapsbelang wordt gediend met de afwijzing en uitzetting van mv. Kamah. Zulk belang is ook niet gebleken.

Het '*tolerantiebeginsel*' komt hierop neer dat elk overheidsverbod of elke afwijzing dat/die meer schade oplevert dan voordeel, vermeden moet worden. Het is ongeveer het spiegelbeeld van het evenredigheidsbeginsel. Bijvoorbeeld. Gokken is niet goed. Maar een gokverbod veroorzaakt meer schade dan het gecontroleerd tolereren ervan. Zo ook met prostitutie. Als men de samenlevingsvorm die appellant gekozen heeft als onzedelijk aanmerkt, dan kan dat misschien zo zijn, maar helemaal *niemand* lijdt er schade van. Integendeel, het brengt in ieder geval 3 mensen geluk en de afwijzing brengt ernstige schade toe aan de drie onschuldige kinderen. Het tolerantiebeginsel brengt dus met zich mee dat de gekozen samenlevingsvorm getolereerd moet worden. Niet tolereren is een schending van het ongeschreven Recht.

Met conclusie tot *persistit!*

Bonaire, 1 juni 2021;
Namens appellant, mr. M. Bijkerk

Justitia
derogat legi

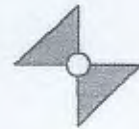
Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
International Court Cases

Aan het Hoofd van de Immigratie- & Naturalisatiedienst Bonaire (IND)
mr. G. Msnché
Centrumgebied Kralendijk
ALHIER

HB-10

Bonaire, 24 augustus 2020

Geachte heer/mevrouw,

Betreft: Aanvraag verblijfsvergunning door mv. Houda Kamah voor gezinshereniging

Op 18 aug. 2020 heeft opgemelde een aanvraag ingediend voor gezinshereniging, met name voor verblijf bij de vader van haar 3 kinderen, dhr. Seif el Mouhajer.

Er loopt nog steeds een procedure waarin dhr. el Mouhajer een TWV voor mv. Houda Kamah heeft aangevraagd als inwonend huishoudster. De zaak werd drie keer terugverwezen naar SZW. De vierde keer werd de aanvraag weer afgewezen op nadere gronden. Tegen het vierde vonnis is hoger beroep ingesteld (prod. 1). De bijbehorende verblijfsvergunningaanvraag loopt nog.

Dit is de reden dat mv. Kamah sinds 2016 geen geldende vergunning meer heeft. Intussen had mv. Kamah een functie als directeur bij Alucar Garage N.V. aangenomen. Deze aanvraag werd afgewezen en het beroep daartegen is eveneens afgewezen. Er is besloten daartegen geen hoger beroep aan te tekenen. Opgemerkt wordt dat dhr. El Mouhajer en mv. Kamah dus niet hebben stil gezeten om een passende oplossing te vinden voor hun probleem, t.w. een verblijfsvergunning voor mv. Kamah, zodat zij op Bonaire kan blijven alwaar haar drie kinderen wonen (die alle drie op Bonaire zijn geboren en hier naar school gaan; dit alles tijdens verblijf op Bonaire van mv. Kamah die 4 jaar gewerkt had als huishoudster op Bonaire, voordat dhr. el Mouhajer de TWV voor haar had aangevraagd).

Zowel dhr. mr. Peter de Graaf tijdens de zitting als de rechter in het vierde vonnis (prod. 2) hebben gesuggereerd dat mv. Kamah een vergunning moet aanvragen voor gezinshereniging. Dat heeft zij inmiddels dus gedaan. De reden is eenvoudig. Zij is de moeder van drie kinderen die op Bonaire zijn geboren en een verblijfsvergunning hebben voor verblijf bij de vader, dhr. el Mouhajer. Mv. Kamah kan haar kinderen niet in de steek laten en kan dus het eiland niet verlaten. Zij moet er alles aan doen om haar kinderen te kunnen blijven verzorgen. Het is ook geen oplossing als mv. Kamah met de kinderen het eiland verlaat om 2 redenen. De kinderen zijn hier al ingeburgerd, ze gaan hier naar school en kennen Libanon helemaal niet. Ten tweede, als zij Bonaire verlaten, dan verlaten ze ook hun vader die hier een bedrijf heeft en financieel aan Bonaire gebonden is. Hij woont hier al +/- 17 jaar.

De enige oplossing is dus om een vergunning voor gezinshereniging aan te vragen, hetgeen mv. Kamah gedaan heeft. Het is een redelijk verzoek en het zou onredelijk zijn als de overheid de kinderen van de moeder scheidt of van de vader scheidt. Dat is in strijd met de wet en in strijd met ons recht.

Wat men ook moge denken over de situatie, men kan niet de kinderen de dupe laten worden.

Hoogachtend,
mr. M. Bijkerk

CRIB no. 378419535

Golden Meand Society (GMS)
Foundation
MCB (Bonaire) 41158201

INGbank (Nederland): 2479693 (Euro) t.n.v. M. Bijkerk
MCB (Bonaire): 101217-07 (US\$) t.n.v. Adv. Bijkerk
DERDEGELDENREKENING bij MCB Bonaire
t.n.v. Bijkerk Surety N.V. (US\$) no. 41182207

BESCHIKKING

CRV-nummer: FMSCRV20125265/12**1. Onderwerp van de beschikking**

Deze beschikking heeft betrekking op de aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf (verder: mvv-aanvraag) met als doel "verruimde gezinshereniging", die op 18/08/2020 is ingediend door:

Achternaam: KAMAH
 Voornaam: HOUDA
 Geboren op: 06/05/1984
 Nationaliteit: LIBANESE
 Adres: KAYA PLATINA 34
 Plaats: BONAIRE

Mevrouw HOUDA KAMAH zal verder worden aangeduid als 'betrokkene'.

2. Besluit

De aanvraag om de gevraagde mvv wordt afgewezen.

De redenen die ten grondslag liggen aan dit besluit worden weergegeven in paragraaf 4 van deze beschikking

3. Ontstaan en verloop van de procedure

Referent/Betrokkene heeft op 18/08/2020 één mvv-aanvraag ingediend met als doel verblijf bij kinderen.

4. Motivering van de beschikking

Betrokkene beoogt verblijf in de openbare lichamen voor een periode langer dan drie maanden. Daarom is de mvv-aanvraag getoetst aan de voorwaarden die worden gesteld met het oog op het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in de zin van artikel 6 WTU-BES. Als er geen aanleiding zou bestaan om een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, kan geen mvv worden verleend.

De aanvraag wordt getoetst aan de voorwaarden die gelden voor een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met gezinshereniging of gezinsvorming.

Betrokkene beoogt verblijf bij haar kinderen.

**Immigratie- en
Naturalisatiedienst**

P.O. Box 357 Kralendijk Bonaire
 Telefoon (+599) 7158330
 E-mail IND@rijksdienstCN.com

Loketten

Bonaire:
 Kaya Alm. Pedro Luis Brion 12
 Kralendijk

Sint Eustatius:
 Cottageweg z/n Oranjestad

Saba:
 Matthew Levenstone Street z/n
 the Bottom

www.RijksdienstCN.com

A 0000000 LI

Ingevolge hoofdstuk 11 paragraaf 6.1 van de CTU-BES kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in het kader van verruimde gezinshereniging, op grond van artikel 5.9, lid 2, BTU-BES, op aanvraag worden verleend aan vreemdelingen van 60 jaar of ouder die in de openbare lichamen willen verblijven bij hun volwassen kind(eren).

Tot slot moet de vreemdeling ook voldoen aan de voorschriften die aan de verblijfsvergunning zijn verbonden en een bewijs van goed gedrag kunnen overleggen.

Gebleken is dat er geen aanleiding is om de verblijfsvergunning onder de gevraagde beperking te verlenen.

Om in aanmerking te kunnen komen voor deze verblijfsvergunning moet de vreemdeling die in de openbare lichamen wil verblijven bij zijn/haar volwassen kind(eren) 60 jaar of ouder zijn.

Betrokkene heeft de leeftijd van 60 jaar nog niet bereikt, zij is geboren op 06/05/1984 en is op moment van indiening van de aanvraag en beoordeling van de aanvraag 36 jaar oud.

Het oudste kind van betrokkene is 7 jaar oud en is nog niet als een volwassene aan te merken.

Gelet op bovengenoemde wordt de aanvraag op grond van artikel 9, lid 1 onder b WTU-BES afgewezen.

Ambtshalve is ook getoetst of betrokkene in aanmerking komt voor een vergunning op grond van artikel 8 EVRM, waarbij is gebleken dat er in deze zaak sprake is van familie- of gezinsleven als bedoeld in voornoemd artikel.

Betrokkene is in 2012 Bonaire binnen gereisd met een MVV voor het verrichten van arbeid in loondienst. Betrokkene is van 2012 tot en met 2016 steeds in het bezit gesteld van verblijfsvergunningen voor arbeid in loondienst als hulp in de particuliere huishouding bij Khaled El Mouhajer welke de broer is van de heer Saif Al Dine El Mouhajer.

In 2016 heeft de heer Saif Al Dine El Mouhajer een aanvraag voor wijziging ingediend met als doel arbeid in loondienst voor betrokkene, de moeder van zijn kinderen, als hulp in de particuliere huishouding. Laatstgenoemde aanvraag werd bij beschikking van 05 januari 2017 afgewezen. Het ingediende bezwaar tegen de afwijzing is bij beschikking van 01 augustus 2017 ongegrond verklaart.

Daarbij was het volgende van belang.

Betrokkene is moeder van drie kinderen, Hiba El Mouhajer geboren 28/06/2013 op Bonaire en heeft een verblijfsvergunning geldig tot en met 09/02/2024, Issa Kamah geboren 03/11/2014 op Bonaire en heeft een verblijfsvergunning geldig tot en met 19/05/2025 en Rasha El Mouhajer geboren 24/05/2016 op Bonaire en heeft een verblijfsvergunning geldig tot en met 09/09/2024. De kinderen hebben verblijf bij hun vader Saif Al Dine El Mouhajar. De vader van de bovengenoemde kinderen de heer Saif Al Dine El Mouhajer en zijn echtgenote zijn beide in het bezit van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd.

Op grond van artikel 5.12 BTU BES wordt de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 5.9, eerste lid, zolang de vreemdeling of de hoofdpersoon met meer dan 1 andere persoon tegelijkertijd door een huwelijk of een partnerschap is verbonden, slechts verleend aan één echtgenoot, geregistreerd partner of partner tegelijkertijd, alsmede aan de uit die vreemdeling geboren minderjarige kinderen. Blijkens de toelichting op dit artikel hoeft het partnerschap niet geregistreerd te zijn.

Alhoewel betrokkene toentertijd geen aanvraag voor gezinshereniging had ingediend, kon de aanvraag wel als zodanig worden beschouwd.

Er is sprake van een relatie tussen betrokkene en de heer Saif Al Dine El Mouhajer die met een huwelijk of geregistreerd partnerschap op één lijn is te stellen.

Het voorgaande is niet alleen in strijd met de letter van de wet, maar in ieder geval ook in strijd met de geest van de wet, die bepaalt dat de verblijfsvergunning maar aan een echtgenoot, geregistreerd partner of partner tegelijkertijd wordt verleend.

De aanvraag met als doel arbeid in loondienst als hulp in de particuliere huishouding is uitsluitend bedoeld om voornoemde relatie tussen betrokkene en hoofdpersoon te laten voortbestaan.

In 2018 heeft de heer Saif Al Dine El Mouhajer een aanvraag ingediend voor betrokkene met als doel het verrichten van arbeid als zelfstandige. Het overgelegde bankafschrift was ten name van de heer Saif Al Dine El Mouhajer. Betrokkene heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat zij arbeid als zelfstandige ging verrichten, waardoor de aanvraag bij beschikking van 7 maart 2019 is afgewezen. Het daartegen gemaakte bezwaar is bij beschikking van 30 september 2019 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld, welk beroep door GEA BES bij uitspraak van 16 juli 2020 ongegrond is verklaard.

In 2020 heeft de heer Saif Al Dine El Mouhajer onderhavige aanvraag voor betrokkene ingediend. Betrokkene beoogt verblijf bij haar kinderen.

Bij de aanvraag is een verklaring van inkomen dd. 05 augustus 2020 ten name van de heer Saif Al Dine El Mouhajer ingediend waarbij hij verklaard dat zijn bruto maandelijks salaris per 05/08/2008 USD 1989,- is. Verder is er een verklaring van de Belastingdienst CN van 19 augustus 2020 waarop vermeld staat dat de heer Saif Al Dine El Mouhajer USD 22.125,- bruto heeft verdiend over 2018.

De kinderen van betrokkene zijn minderjarig en beschikken niet zelfstandig over middelen van bestaan om garant te kunnen staan voor betrokkene.

Om de middelen van de vader te kunnen gebruiken, dienen de kinderen bij de vader te wonen. Als de kinderen garant willen staan voor hun moeder, dienen zij samen met hun moeder te wonen. Dit is wel het geval. De kinderen zijn samen met betrokkene, de echtgenote van hun vader en hun vader samen ingeschreven te Kaya Platina 34.

Onderhavige aanvraag is een aanvraag voor gezinshereniging bij haar kinderen. Echter is de ongewijzigde situatie wel een reden om aan te nemen dat de aanvraag bedoeld is om bovengenoemde relatie tussen betrokkene en de heer Saif Al Dine El Mouhajer te laten voortbestaan.

Betrokkene, haar kinderen, hun vader en de echtgenote van hun vader hebben allemaal de Libanese nationaliteit.

Niet is gebleken van bijzondere feiten of omstandigheden op grond waarvan, bij afweging van alle aan de orde komende belangen, aanleiding bestaat de aanvraag toch in te willigen.

Verder is niet gebleken van een objectieve belemmering om het familie- of gezinsleven buiten de openbare lichamen uit te oefenen.

Derhalve levert de afwijking van de verlening van de verblijfsvergunning van betrokkene geen schending op van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM.

Niet gebleken is immers van zodanig bijzondere feiten en omstandigheden dat een beslissing overeenkomstig bedoeld beleid in dit geval zou leiden tot nadelige of voordelige gevolgen voor één of meer belanghebbenden, die onevenredig zouden zijn in verhouding met de door bedoeld beleid te dienen belangen.

Evenmin is gebleken dat strikte naleving van vorenbedoeld beleid, gelet op de strekking ervan en de onderliggende wettelijke regeling, in dit geval niet nodig is en bovendien een onevenredig nadeel zou opleveren voor één of meer belanghebbenden.

Er bestaat daarom geen aanleiding de verblijfsvergunning onder de gevraagde beperking te verlenen in afwijking van het ter zake gevoerde beleid.

Het belang van de staat weegt zwaarder dan het belang van betrokkene. Afweging van die belangen leidt in dit geval tot het oordeel dat in redelijkheid aan het algemeen belang meer gewicht wordt toegekend. Hierbij dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling en weging van de onderscheidenlijke belangen, aan de overheid een zekere beoordelingsvrijheid (a certain margin of appreciation) toekomt.

Gezien het feit dat betrokkene noch hoofdpersoon aan de leeftijd en volwassenheid criterium voldoen, is verlening van een verblijfsvergunning op basis van artikel 8 EVRM eveneens uitgesloten op grond van artikel 5.9, lid 2, BTU-BES verder uitgewerkt in hoofdstuk 11 paragraaf 6.1 van de CTU-BES. Toekenning van verblijf op grond van artikel 8 EVRM zou de staat ook dwingen om polygamie toe te staan, wat strijdig is met artikel 5.12 BTU BES en ook strijdig is met de geest van de wet.

Gelet op het voorgaande komt betrokkene niet in aanmerking voor een vergunning op basis van artikel 8 EVRM.

5. Rechtsmiddelen

Tegen deze beschikking kan binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is gegeven een bezwaarschrift worden ingediend. Het bezwaarschrift dient gestuurd te worden aan:

Rijksdienst Caribisch Nederland
t.a.v. de IND-unit Caribisch Nederland
Postbus 357 Kralendijk
Bonaire, Caribisch Nederland.

In plaats van bezwaar aan te tekenen kan ook direct beroep worden ingediend bij het Gerecht in Eerste Aanleg. Dit moet binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is gegeven worden gedaan. Het beroepschrift moet in tweevoud worden ingediend bij het Gerecht in Eerste Aanleg.

De Griffie van het Gerecht in Eerste Aanleg
Fort Oranje
Postbus 202 Kralendijk
Bonaire, Caribisch Nederland.

Als eerst bezwaar wordt aangetekend kan beroep pas worden ingesteld nadat er een beslissing is genomen op het bezwaarschrift.

De behandeling van het bezwaarschrift of beroepschrift mag betrokkene niet in de openbare lichamen afwachten. Betrokkene kan wel bij het Gerecht in Eerste Aanleg een verzoek om een voorlopige voorziening indienen, waarbij kan worden bepaald dat uitzetting achterwege dient te blijven, totdat op het bezwaarschrift of beroepschrift is beslist.

Voor het indienen van een beroepschrift of een verzoek om een voorlopige voorziening is griffierecht verschuldigd.

Bonaire, 4 november 2020

De Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid,
namens deze,

Datum uitgeprint:

DEC 01 2020

A 0000000 LI